

Můj maturitní ples

Umělecká reportáž

Vystupuji z taxíku před Lucernou a poprvé za celý den mě na okamžik přestane ovládat stres z dnešního večera. Mám ještě časovou rezervu, a tak se můžu jít rychle najíst. I přes nekonečný hlad nejsem schopná pojmout sousto a velkými obtížemi do sebe soukám salát a hranolky. Už zase mě začíná bolet břicho strachy.

V Lucerně všichni narychlo opakují instrukce k dnešnímu večeru. Kam jít, kde se zastavit, kudy poodejít. Zatím se tomu ještě všichni smějeme, za chvíli už bude hůř. Hotovo, nacvičeno. Jdeme se převléknout do našich jedinečných plesových rób.

Najednou stojím před schody, za chvíli začneme nastupovat. Je tu tolik lidí. Uklouznu na parketách? Přišlápnu si šaty? Vyzuje se mi při chůzi bota? Prosím vesmír, aby mě tentokrát ušetřil, a on mi opravdu vyhoví.

Procházím sálem Lucerny a připadám si jako hvězda. Všichni jsme tak krásní a pyšní. Ať je to sebevětší klišé, tohle je opravdu jen náš okamžik. Stojíme v kruhu, všichni naproti sobě. Přistihnu se, jak se místy usmívám až křečovitě. Všichni nás fotí a natáčejí. Blesky fotoaparátů probleskují z každého úhlu. Nestíhám moc přemýšlet o situaci, všechno je tak rychlé!

Nejsem žádná velká citlivka a takové okamžiky mě většinou nijak citově neberou. Tentokrát se mi ale začnou plnit oči slzami. Mrkám. Skrz zamížený pohled vidím svoje šťastné spolužáky, paní profesorku stojící uprostřed, mávající rodiče. Tohle je opravdu jeden z nejkrásnějších večerů mého života.

Můj maturitní ples (reportáž)

Dne 10. února 2011 se konal můj maturitní ples, který jsem prožila ve společnosti přátel a své milované rodiny.

Vše započalo krátce po sedmé večerní, kdy byl celý slavnostní večer zahájen profesionálním předtančením. Když na parket ladně vpluli tanečníci, všechny hlasy se utišily a oči všech přihlížejících se rozzářily radostí. V okamžiku, kdy hudba dohrála, ujala se slova ředitelka naší školy paní Mgr. Dagmar Blažková. Její proslov byl směřován nejen nám maturantům, ale také nově nastoupeným studentům prvních ročníků a všech přítomným.

Po zaslouženém potlesku se odebrala zpět na své místo a všem spočinul zrak na nově příchozí, kterými byli již zmínění studenti prvních ročníků, v čele se svými třídními profesory. Po stužkování a předání imatrikulačních listů nadešla naše chvíle.

Dívky v přenádherných šatech s lehce roztřesenými koleny a chlapci v oblecích se sebejistými úsměvy vstoupili na parket s vědomím, že tento večer patří pouze jim. Před započítím šerpování, vystoupali zástupci maturantů na podium, aby pronesli řeč, která měla vyjádřit naše pocity, sny a také díky celému profesorskému sboru. Poté třídní profesorky ošerpovaly své studenty.

Následovalo dlouhé focení, mnoho úsměvů do objektivů a plachtění, které si všichni dozajista velmi užili. Pozornosti neušli ani profesori, kteří si vysloužili taneční sólo se studenty. Ochuzeni nebyli ani rodiče, jimž se dostalo příležitosti provést své maturanty. A v okamžiku, kdy skončilo našich třicet minut slávy, nastal čas na tanec a zábavu, jež byla zpestřena vystoupením taneční skupiny Rinceoirí a kapelou složenou z absolventů naší školy. Od jedenácti byla připravena diskotéka, která byla ukončena kolem půl jedné ráno.

Závěrem mohu říci, že to byl neopakovatelný a nezapomenutelný zážitek.